

en sandsynlig risiko for senere fortrydelse af indgrebet.

Det skal også bemærkes, at der i en nylig publiceret undersøgelse vedrørende abortus provocatus legalis i Århus amt i årene 1969 og 1970 er påvist en signifikant højere frekvens af svære komplikationer hos unge og umodne end hos andre kategorier af abortsøgende kvinder (Ugeskrift for Læger 21. februar 1972). Hvis det samme er tilfældet også i andre dele af landet, er det et forhold, som bør tages med i overvejelserne for og imod fri abort, specielt hos unge kvinder.

De ideologiske og politiske, etiske problemer, der eksisterer i forbindelse med en indførelse af fri abort, mener ankenævnet ikke som instans at have grundlag for at kunne eller skulle udtale sig om. Men efter de erfaringer, der er gjort under nævnets arbejde, mener man sammenfattende at kunne udtale følgende:

Ud fra 1970-lovens sigte:

1. Af befordre en liberalisering i forhold til loven af 1956,
2. At reducere de illegale aborters antal,
3. At fremme en mere ensartet praksis i lovens fortolkning,

er der opnået tydelige resultater, ikke mindst set under hensyn til den korte tid, denne lov har været administreret.

Samtidig må det anføres, at de afgørelser, der træffes, hvor der er tale om mulige medicinsk-sociale og sociale indikationer, er skøn behæftet med en usikkerhed af varierende grad, fordi der kan være tvivl om fuldstændigheden og rigtigheden af de faktiske oplysninger i sagen. Dertil kommer, at det ofte drejer sig om højst komplekse situationer, der skal vurderes, og at skønnet inde-

holder et mål af subjektivitet. Dette gælder såvel i samråd som i ankenævn. Denne usikkerhed og den dermed forbundne oplevelse af uretfærdighed for de kvinder, skønnet går imod, vil ingen lov med formulerede kriterier for sociale indikationer kunne fjerne.

Det er dog ankenævnets opfattelse, at den usikkerhed, der er forbundet med sagernes behandling, ikke er af et sådant omfang, at loven ikke kan administreres på forsvarlig måde. Efter nævnets opfattelse vejer den nævnte usikkerhed ikke så tungt som det rigtige, der ligger i, at den liberalisering, der har kunnet finde sted under 1970-loven, fortsat kan foregå som en styret udvikling, der kan imødegå de betænkeligheder, som en helt fri abortsituation kan indebære.

Det tilføjes, at det udarbejdede lovforslag i øvrigt ikke giver ankenævnet anledning til bemærkninger. Man skal særligt fremhæve, at man er enig i, at det er nødvendigt at bibeholde en 12-ugers grænse. Det er ankenævnets erfaring, at der jævnligt forekommer tilfælde, hvor indikation for abort er så tungtvejende, at indgrebet bør foretages, selv om 12-ugers grænsen er overskredet. Dette gælder ikke alene, hvor indikation er rent lægelig; men også de øvrige indikationer, f. eks. umodenhed eller sociale forhold, kan tilsige, at indgrebet bør foretages. Ankenævnet har gennem sine møder med samrådene fået et tydeligt indtryk af, at kirurgerne syn på risikoen ved de sene indgreb er stærkt divergerende. Hvis der ikke indføres en adgang til sanktion af disse indgreb, må det forudses, at kvindernes mulighed for trods tungtvejende grunde at få foretaget indgrebet vil blive alt for vilkårlig.

P. N. V.
Mogens Grau.